

D ů v o d y:

Walter Z., do B. v republice Československé příslušný, byl rozsudkem krajského jako porotního soudu ve Steyru ze dne 11. prosince 1929 pro zločin vraždy podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. odsouzen do těžkého žaláře na 12 let a odpykává si tento trest v trestnici v Garstenu. Ze spisů je zřejmo, že veřejný obžalobce chce onen čin v tuzemsku stíhati, a že vzhledem k tomu, že příslušnost tuzemského soudu není založena, žádá o ustanovení příslušného soudu právě proto, by se dostalo dotčenému tuzemskému soudu oprávnění žádati o vydání obviněného rakouskými úřady. Tím jsou splněny předpoklady § 54 tr. ř. pro ustanovení příslušného soudu. Zrušovací soud vyhověl proto žádosti a přikazuje věc krajskému soudu v Opavě, v jehož obvodě jest domovská obec obviněného.

Čís. 4136.

Právo odstřeliti psa podle § 40 honebního zákona pro Čechy jest nejkrajnějším opatřením dovoleným majiteli honitby k zabránění poškozování zvěře a jeho práv. Byl-li pes učiněn neškodným jiným způsobem (chycením a uvázáním) a potom odstřelen, nejde o dovolený výkon onoho práva, nýbrž jde po případě o přestupek podle § 468 tr. zák.

Subjektivní skutková podstata podle § 468 tr. zák. předpokládá vědomí protiprávnosti poškození.

(Rozh. ze dne 10 dubna 1931, Zm I 382/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. března 1930, jímž byli uznáni vinnými Julius F. přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák. (§ 1 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.), František P. přestupkem spoluviny na zlomyslném poškození cizího majetku podle §§ 5, 468 tr. zák. (§ 1 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.), mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítají stěžovatelé, že jejich čin není trestný, an obžalovaný F. jednal ve výkonu svého práva, zastřeliv cizí psy potulující se v revíru jemu svěřeném, a obžalovaný P. jako nájemce honitby byl oprávněn dáti rozkaz, by psi byli zastřeleni. Zmateční stížnost, poukazujíc k ustanovení § 17 honeb. ř. z 28. února 1786, podle něhož mohou myslivci majitele honitby zastřeliti psy honící zvěř v lese nebo na poli, dovozuje, že toto právo mají bez rozdílu, honí-li psi zvěř právě v okamžiku, kdy byli zastřeleni, čili nic. Poněvadž zákon chce zajistiti trvalou ochranu proti poškozování zvěře a práv majitele honitby, psy volně pobíhajícími a zvěř honícími, a chycení psi nestanou se trvale neškodnými dočasným uvázáním, byl by jednal obžalovaný podle názoru zmateční stížnosti po právu i, kdyby byl odstřelil psy uvá-

zané. Zmateční stížnost má dále za to, že psi, pobíhající volně v revíru bez pána, mohou býti odstřeleni i, když právě nehonili zvěř. Popírá, že obžalovaní jednali v trestném úmyslu a zlomyslně, jak žádá § 468 tr. zák., majíc za to, že z okolností, jež soud uvádí k odůvodnění přesvědčení o subjektivní vině obžalovaných, nelze na ni usuzovati.

Zmateční stížnost jest na omylu. Honební zákon pro Čechy z 1. června 1866, čís. 49 z. zák. ustanovuje v § 40, že, byl-li v některém revíru, ve vzdálenosti nejméně 200 sáhů (380 m) od nejbližšího domu postižen pes, jenž v nepřítomnosti svého pána honil, může jej pán honitby usmrtiti nebo dáti usmrtiti. Předpis ten má za účel zabrániti poškozování zvěře a práv majitele honitby, jak plyne z ustanovení 1. odst. § 17 honeb. pat. z 28. února 1786, z něhož byl onen předpis do honebního zákona pro Čechy převzat. Právo odstřeliti psa za podmínek tam stanovených jest však nejkrajnějším opatřením dovoleným majiteli honitby k dosažení onoho účelu, a to v uvážení, že psy volně pobíhající lze jiným způsobem, na př. chycením a uvázáním, jen těžko učiniti neškodnými. Byli-li však psi přece učiněni neškodnými jiným způsobem, jak je právě formálně bezvadně zjištěno v souzeném případě, a to tím, že byli chyceni a uvázáni, odpadl zákonný důvod k opatření ve smyslu § 40 hon. zák. a nejsou dány předpoklady k výkonu práva tam stanoveného. Obžalovaní neodstřelili, jak zákon předpokládá, psy v revíru v nepřítomnosti pána volně pobíhající a honící, nýbrž, jak rozsudek zjišťuje, psy, kteří byli sice v revíru při lovu zvěře pochyťáni, avšak uvázáni, odvedeni do bytu hajného a teprve druhého dne znovu odvedeni do lesa a z bezprostřední blízkosti zastřeleni. Názor zmateční stížnosti, že k výkonu práva podle § 40 hon. zák. stačí, že psi vůbec honili v revíru, a že pro otázku beztrestnosti jest lhostejno, zda byli zastřeleni při honění, či kdykoliv později, nemá opory ani v doslovu ani v účelu zákona. Pokud zmateční stížnost vychází při provedení hmotněprávního zmatku z jiného skutkového děje, než je v rozsudku, najmě, že prý psi byli zastřeleni proto, že se hajnému vytrhli a znovu v revíru honili, — není provedena po zákonu; pokud proti výslovnému doslovu a účelu zákona dovozuje, že obžalovaní byli oprávněni odstřeliti psy uvázané a proto neškodné, není odůvodněna. Po subjektivní stránce se vyžaduje ke skutkové podstatě přestupku § 468 tr. zák., by si byli pachatelé vědomi protiprávnosti poškozování, jež způsobili svým činem. Že v souzeném případě v takovém vědomí jednali, zjišťuje rozsudek výslovně a odůvodňuje logicky bezvadně jednak poukazem na zjištěnou okolnost, že F. zakázal M-ovi, by se o věci někomu zmiňoval, jednak ze skutečnosti, že o zastřelení nebylo učiněno oznámení ani, když se obžalovaní dověděli, že F. pátrá po psech.

Čís. 4137.

Jde o krádež podle § 176 II c) tr. zák., nikoliv o zpronevěru, přisvojil-li si skladník, vedoucí prodejnu družstva, zboží, které bylo vlastnictvím družstva.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1931, Zm II 302/30.)